

Büyüyen Ağaç Ev

Yavuz DEMİRKIRAN

Büyüyen Ağaç Ev

Yavuz DEMİRKİRAN

Maya arka bahçesinde durdu ve büyük meşe ağacına baktı. Sarı tulumunu ve içinde çekiç olan bir alet kemerini giymişti. 'Hadi bir ağaç ev yapalım,' dedi arkadaşları Theo ve June'a. Theo kırmızı şapkasını ters çevirdi ve sırttı. 'En iyi dalları ben bulurum!' June ayak parmaklarının ucunda zıpladı, mor saç bandı sallandı. 'Ben de atıştırmalık getiririm!'

Maya büyük bir kâğıda bir plan çizdi. Theo büyüteciyle ağacı inceledi. 'Bu dal sağlam,' dedi. June sırt çantasına kurabiyeler ve meyve suyu koydu. Çekiçlediler, testereyle kestiler ve halatlar bağladılar. Ağaç ev küçüktü, bir penceresi ve küçük bir kapısı vardı. 'Mükemmel oldu!' diye sevindi June.

Her gün okuldan sonra üç arkadaş ağaç evlerine tırmandı. Maya yeni oyunlar planladı. Theo pencereden kuşları izledi ve haritalar çizdi. June atıştırmalıklarını paylaştı ve komik şakalar anlattı. Güneş batana kadar güldüler ve oynadılar. Ağaç ev özel bir sır gibi hissettiriyordu. 'Keşke burada sonsuza kadar kalabilsek,' dedi Theo.

Bir öğleden sonra June, yan bahçedeki çitin üzerinde tek başına oturan bir çocuk fark etti. Yeşil kapüşonlu bir kazağı ve yuvarlak gözlükleri vardı, bir eskiz defterine resim çiziyordu. 'Kim o?' diye sordu June. Maya omuz silkti. 'Yeni komşu. Sam.' June el salladı. 'Gel oyna!' diye seslendi. Sam turuncu botlarına baktı ve başını salladı.

June aşığı indi ve Sam'e doğru yürüdü. 'Ben June. Bir ağaç evimiz var. Görmek ister misin?' Sam dalgalı kıızıl saçlarının arasından yukarı baktı. 'Gerçekten mi? Rahatsız olmaz mısın?' June gülümsedi. 'Elbette olmam!' Elini tuttu ve onu meşe ağacına götürdü. Maya ve Theo aşağıda bekliyordu. 'Hoş geldin, Sam!' dediler birlikte.

Sam halat merdivene yavaşça tırmandı. Ağaç evin içine adım attığında inanılmaz bir şey oldu. Duvar gıcırdadı ve gerildi. Yeni bir oda bir balon gibi dışarı fırladı! Herkes şaşkınlıkla nefesini tuttu. Odada küçük bir masa ve bir kavanoz kalem vardı. 'Büyüdü!' diye bağırdı Theo. Sam'in gözleri gözlüklerinin arkasında kocaman açıldı. 'Bunu ben mi yaptım?'

Sam ilk kez gülümsedi. Eskiz defterini açtı ve çizimlerini gösterdi. 'Ben duvar resimleri çizerim,' dedi. 'Bu yeni duvara bir tane çizebilirim.' Maya alkışladı. 'Evet! Burası bir dostluk odası olsun.' Öğleden sonrayı çiçekler ve yıldızlar çizerek geçirdiler. Ağaç ev mutlulukla uğulduyordu. Sam artık ayakkabılarına bakmıyordu.

Ertesi gün June, uzaklardan yeni taşınan arkadaşı Lila'yı davet etti. Lila içeri tırmandığında ağaç ev gümbürdedi. Yeni bir balkona çıkan sarmal bir merdiven kıvrıldı! 'Vay canına!' diye güldü Lila. 'Bu harika!' Theo hemen merdiveni haritasına çizdi. 'Takip etmemiz gerek,' dedi. 'Bu ağaç ev hızla değişiyor.'

Daha çok arkadaş geldi. Her yeni arkadaş ağaç evi büyüttü. Omar adında bir çocuk renkli camlı yuvarlak bir pencere kazandı. Priya adında bir kız yumuşak yastıklı küçük bir okuma köşesi kazandı. Max ve Leo adında iki kardeş yere kadar inen bir kaydırak kazandı. Ağaç ev odalar, merdivenler ve kapılarla dolu kıvrımlı bir labirente dönüştü.

Maya planına kaşlarını çatarak baktı. 'Bu artık uymuyor!' dedi. 'Çok fazla odamız var. Birbirimizi nasıl bulacağız?' Ağaç ev o kadar büyüktü ki çocuklar kayboluyordu. Biri uzak bir balkondan seslendi: 'Atıştırmalık odası nerede?' Bir başka ses bir tünelden yankılandı: 'Aşağı inmenin yolunu bulamıyorum!'

June sırt çantasıyla kapıda durdu. 'Düzenlenmemiz gerek,' dedi. 'Bir harita yapalım ve her odaya bir isim verelim.' Theo elini kaldırdı. 'Haritayı ben çizebilirim.' Maya başını salladı. 'Biz de tabelalar yapabiliriz.' Sam eskiz defterini çıkardı. 'Tabelaları ben tasarlarım, böylece herkes okuyabilir.'

Birlikte çalıştılar. Theo her kıvrımı ve dönüşü haritaladı. Maya bir kural listesi yaptı: paylaş, sırayla oyna ve yeni arkadaşların yolunu bulmasına yardım et. June herkesi kapıda karşıladı ve onlara bir isim etiketi verdi. Sam parlak oklar içeren tabelalar çizdi. 'Atıştırmalık odası bu yönde!' diyordu biri. 'İleride balkon!' diyordu bir diğeri.

Artık yeni bir arkadaş geldiğinde biri onu kapıda karşıyor ve etrafı gezdiriyordu. June kimsenin tek başına oynamadığından emin oluyordu. Theo sessiz çocukları fark ediyor ve onları keşfe davet ediyordu. Maya fikirler istiyor ve dinliyordu. Sam her arkadaş için yeni bir duvar resmi ekliyordu. Ağaç ev büyümeye devam ediyordu ama artık asla bir labirent gibi hissettirmiyordu.

Bir gün Aisha adında bir kız ziyarete geldi. Gergin görünüyordu. 'Bana da yer olacak mı?' diye sordu. June elini tuttu. 'Dostluk her zaman yer açar,' dedi. Sarmal merdivenlerden çıktılar ve bir kapı açtılar. İçeride büyük bir penceresi ve yumuşak bir halısı olan sıcak bir oda vardı. Aisha şaşkınlıkla nefesini tuttu. 'Benim için büyüdü!'

Ağaç evin artık herkes için odaları vardı. Bir oyun odası, bir sanat odası, bir atıştırma odası ve bir sessizlik odası vardı. Her arkadaşın özel bir yeri vardı. Maya arkadaşlarına baktı ve gülümsedi. 'Bir ağaç evden fazlasını inşa ettik,' dedi. Theo başını salladı. 'Bir topluluk inşa ettik.' Sam haritaya bir kalp ekledi. 'Burası bizim ait olduğumuz yer.'

Ve ağaç ev büyümeye devam etti. Ne zaman yeni bir arkadaş kapıyı çalsa, yeni bir oda belirliyordu. Çocuklar paylaşmanın ve sırayla oynamanın her şeyi daha iyi yaptığını öğrendi. Herkesin verecek bir şeyi olduğunu öğrendiler. Ve kalplerinin derinliklerinde, dostluğun herkese her zaman yer açtığını biliyorlardı—ve ağaç evleri sevgiyle ve aidiyet duygusuyla büyümeye devam edecekti.